

udtalte den højtærede Kirkeminister følgende Sætninger, som jeg gerne vil have Lov til her at anføre. Den højtærede Kirkeminister sagde: „Jeg tror, det kan virke befrugtende paa Forkyndelsen i Folkekirken og paa Folkekirkenes hele Stilling, at man giver Adgang dertil, men selvfølgelig skal det ikke være paa den Maade, at den tidligere Adgang gennem et virkeligt Studium, gennem Universitetsdannelse, svækkes eller nedlægges derved“. Denne Bemærkning er jeg enig i, hvad det sidste angaar, jeg er derimod noget tvivlende, hvad det første angaar: om det, at der aabnes Adgang for andre end dem, som i Almindelighed plejer at have Adgang, til Folkekirkenes Embeder, vil virke befrugtende paa denne. Dette stiller jeg mig, som sagt, noget tvivlende overfor, derimod er jeg meget taknemmelig for, at den højtærede Ministers Stilling er denne, at vi meget nødig ved en Lov som denne, der skal afhjælpe Mangelen af Præster til Folkekirken, skulde svække Tilgangen til det teologiske Studium. Efter den højtærede Kirkeministers Mening bør denne Tilgang ikke svækkes eller nedlægges, Præsterne i Folkekirken bør ogsaa i Fremtiden have en Uddannelse, der gør dem dygtige og sikkede til at varetage de Embeder, som maatte blive betroet dem i Folkekirken, paa en saadan Maade, at de gennem hele deres Stilling kan være med til at hjælpe til, at vort Folk baade i den ene og den anden Henseende løftes. Thi jeg tror, det er noget af det, vi trænger til, ikke mindst i vore Dage: en Løftelse af hele det danske Folk, og jeg er overbevist om, at her kan Præsterne ogsaa gøre et Arbejde. Derfor er jeg en bestemt Tilhænger af, at den Uddannelse, som de i Fremtiden maatte faa, ikke maa sænke deres Niveau, men derimod snarere være med til at højne det, saaledes at de ogsaa kan møde Vildfarelser og andet, som maaske kan komme, baade med Forstaaelse og med Dygtighed.

Der er efter det foreliggende Lovforslag indført en bestemt Tidsbegrænsning, idet Loven jo skal ophøre at virke, hvis ikke andet vedtages, i 1923. Ogsaa dette er for mig noget, som jeg hilser med Glæde netop ud fra de Betragtninger, som jeg nu lige har fremført her.

Jeg kunde have ønsket, at den Prøve, som er bestemt i § 5, paa en eller anden Maade kunde have været fastslaaet saaledes i Lovforslaget, at den vilde komme til at virke ensartet i de forskellige Stifter. Det er jo ikke sket, idet der ikke staar noget bestemt om dette, og jeg indrømmer, at det kan have sine Vanskeligheder hermed, fordi

de Folk, som maaske melder sig til en saadan Prøve, kan være af højst forskellig Uddannelse, aandelig Modenhed og meget andet. Ikke desto mindre kunde jeg godt have tænkt mig, at der kunde have været givet i hvert Fald nogle faste Bestemmelser eller Regler, hvorefter en saadan Prøve kunde have været afholdt, saaledes at det i nogen Maade var sikret, at den saa vidt muligt var ensartet for de forskellige Præster, og jeg haaber, at den højtærede Minister her vil gøre sit til, at et saadant Ønske saa vidt muligt kan blive opfyldt. Thi efter min Opfattelse vil det være heldigt, at vi i vor Folkekirke saa vidt muligt faar Præster af samme Uddannelse og efter samme Prøver, og jeg tror ogsaa, at den højtærede Minister deler min Opfattelse paa dette Punkt.

Den højtærede Minister omtalte kort Præsteløftet. Jeg skal ikke her komme ind paa nogen længere Forhandling eller Betragtning med Hensyn til dette Spørgsmaal, thi det er jo uddebatteret tilstrækkeligt, synes jeg, i det andet høje Ting, og jeg synes for Resten, at der dér er sagt en hel Del om dette Spørgsmaal, som maaske slet ikke vedrører selve dette Lovforslag. Thi dette, at der her forlanges Præsteløfte, er ikke noget nyt, der indføres ved dette Lovforslag, det er netop det gamle, som vi søger at bibeholde. Jeg ser, at der i det andet høje Ting er fremført, at det konservative Folkeparti søger efter Programpunkter, og at vi netop her i vor Kirkepolitik skulde søge efter et saadant Programpunkt. Ikke alene ser jeg, at der er sagt, at vi søger efter kirkelige Programpunkter, men ogsaa, at vi søger efter nationale Programpunkter. Jeg finder Anledning til i dette høje Ting at hævde, hvad ogsaa er saglig og godt bevist i det andet høje Ting af mine Meningsfæller dér, at det savner vi aldeles ikke, i alt Fald ikke paa disse to Punkter, thi det vil være en Kendsgerning for alle, at det konservative Folkeparti har staaet klart i det nationale Spørgsmaal, at man har ønsket, at hvad der kunde gøres, blev gjort. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa. Hvad de kirkelige Programpunkter angaar, har vi ogsaa derom udtalt ostydeligt og klart, saa at alle ved, at netop dette Punkt, Præsteløftet, er et af dem, vi fra vor Side har fastholdt som et Krav, der bør stilles til den Mand, der vil være Tjener i den danske Folkekirke. Jeg er taknemmelig for, at den højtærede Kirkeminister netop paa dette Punkt har laant Øre — tror jeg — til de Røster, der kom fra vort Partis Side. I Forbindelse med dette Spørgsmaal har jeg ogsaa Lyst til at omtale, at den tidligere